

2025

Skvelý plán

Ráno malá myška vstala,
všetko robí hala – bala.
S myšlienkou peknou
sa však hrala.
Zachrániť chce celý svet!
No nie zajtra, ale hneď!
Opustila svoju skrýš,
veľký plán má poľná myš.

Je to možné?
Taká malá?
Srdce veľké
ona mala.
Vyšla z domu do tej rosy,
zdvihla hlávku,
nebo prosí:
„Pane Bože, dážd' nám treba,
prosím ťa aj o kus chleba.“
Slniečko hrej!
Bude nám hej!

Nech sú všetci dobré víly,
daj nám lásky, daj nám sily.
Dobré činy hrejú nás,
v rozprávkach je toľko krás!

Celý svet nech uspáva
rozprávková knižka,
to si praje pre všetkých,
malá poľná myška.

Autor: Nela Deáková
Základná škola Š. M. Daxnera, Rimavská Sobota

1.miesto v I. kategórii

O hviezde, ktorá stratila jas

Z tmavej oblohy, keď mesto spí,
tam hviezda spadla do rosy.
Zabudla svietiť, stratila jas,
vysoké nebo ju lákalo zas.

Na lúke plakala samučká,
počula ju vzlykať stará sovička.
Neboj sa hviezdička, nezúfaj,
existuje kúzlo, ono ti vráti žiar.

Hviezdička šla cez papradie,
svetielko v srdci jej bledne, chladne.
Tu zbadá potôčik plný skál,
hrnie sa zo starých brál.

„Ja viem, kde sa svit stratil ti,“
vraví potôčik striebřistý.
„Na vrchu Vetrov v skalnej jaskyni,
tam slnko spiace plní všetky sny.“

Hviezdička šla cez lúky, háj.
Vietor jej šepká: „Len ďalej snívaj!“
Až na vrchu, kde slniečko spí,
našla jaskyňu, v ktorej sa plnia sny.

Tam v strede žiaril lúč zlatý,
čo jej znova svit navráti.
Dávno ho ukrylo zlaté slnko,
aby nevyhaslo snov žiarivé zrnko.

Hviezdička nazrela, svetlo sa zjasnilo,
nádej v jej srdci rozsvietilo.
Vrátila sa späť a v plnej sile,
na oblohe tancuje, svieti k nám na míle.

A keď v noci pozrieš do výšky,
žmurkne ti hviezda z rozprávky, z knižky.
V jej svetle spí aj tvoj tajný sen,
že ten kto sníva – ten nespí len!

Autor: Janka Belicová
Základná škola Dr. V. Clementisa, Tisovec

2. miesto v I. kategórii

Hviezdny prach

Strácam sa v tichu, no cítim, že rastiem,
noc mi šepká „nesmieš sa báť.“
Padám a vstávam, mám v srdci plameň,
svetlo ma učí znova sa smiať.

Každý tieň sa stráca, keď začnem svietiť,
aj keď som prach, viem lietať vysoko.

Hviezdny prach, ja žiarit' chcem,
v nekonečne nájdem sen.
Nedá sa zhasnúť, kým dýcham vzduch,
svetlo v nás horí, hviezdny prach, náš kruh.

Snívam tak hlasno, že hory to cítia,
dávam si krídla z neznámych slov.
Každý môj krok je svietiaci iskra.
Cesta je ťažká, no patrí mojim snom.

Aj keď sa strácam, aj keď sa bojím,
svetlo ma nájde, kým v srdci stojím.

Autor: Karin Ďurkove
Základná škola Dr. V. Clementisa, Tisovec

3. miesto v I. kategórii

Lunine príbehy

Všetky žriebätká sa tešili na večer a na rozprávanie starej mamy Luny. Vždy keď ju obklopili, začala rozprávať o svojej mladosti a o živote v indiánskom kmeni Apačov. Aj tento večer sme si sadli okolo nej a starká Luna začala rozprávať svoj príbeh.

„Raz, keď som sa nervózne prechádzala po výbehu.....“ „Stará mama Luna a čo je to výbeh?“ „No, to je taký priestor, v ktorom je kôň zatvorený a nemôže utiecť.“ „Brrrr, to je hrozné“ zhrozili sa žriebätká. „Neprerušujte ma a počúvate príbeh ďalej. V tomto výbehu sa zrazu ku mne priblížil človek. Niečo nezrozumiteľné mi povedal a pokúšal sa ma dotknúť. Rýchlo som odsunula hlavu. Človek sa zasmial a pristúpil ku mne bližšie. Nervózne som sa pomrvila a utiekla od neho. Človek to vzdal a vyšiel von. Po dvoch týždňoch márných pokusov, vzal človek do ruky nejakú vec a snažil sa mi ju položiť na chrbát.“ „Híííí! zborovo zhíkli všetci.“ „Tá vec ma znervóznila a zhodila som ju. A tak ma človek vzal a zaviedol do výbehu k ostatným koňom. Zdržiavala som sa na kraji, až kým sa mi jeden z mnohých koní vo výbehu neprihovoril.“ „Ahoj! Ja som Rýchly Šíp. A ty si kto?“ „Ach,“ otočila som sa k nemu a povedala svoje meno. „Som Luna.“ „Ty si nová?“ „Áno, prišla som len pred pár týždňami. Ale je to ako večnosť.“ „Stará mama, ako to dopadlo s tým Šípom?“ „Dozvieš sa Dani, buď trpezlivý.“ Luna pokračovala vo svojom príbehu. Čoskoro sa z nás stali dobrí priatelia. Povedali sme si o sebe veľmi veľa. Rýchly Šíp mi vysvetli všetko čo vedel o ľuďoch a ich zvykoch. Povedal mi o veci, ktorú dajú na hlavu koňa a ktorá zabráňuje voľnému pohybu. Boli to pre mňa veľmi cenné rady, pretože už na druhý deň sa mi snažil človek navliecť na hlavu tú vec. Kopla som nohami a postavila sa na zadné. Človek sa nevzdával a chcel ma upokojiť. Ja som sa mu však vyšmykla a utekala preč. Nastal večer a ja som nevedela zaspáť. Musela som myslieť iba na útek. Zobudila som Rýchleho Šípa a povedala mu o mojom pláne. „Musíme preskočiť ten vysoký plot a utiecť.“ „Super! Už dlho som o tom uvažoval a čakal na príležitosť, len sám som sa nikdy neodvážil.“ Prikradla som sa na druhý koniec ohrady a rozbehla som sa plnou rýchlosťou. Rýchly Šíp ma hneď nasledoval. Spolu sa nám podarilo preskočiť ohradu a tešili sme sa zo svojej slobody. Vzápätí si nás však všimol strážca. Bežal rýchlo po svojho koňa a prenasledoval nás. Zakričal aj na ostatných mužov, ktorí vybehli zo svojich stanov a začali nás prenasledovať. No my sme už bežali ako o život. Osedlané kone však boli oveľa pomalšie ako my dvaja. Keď sme sa dostali už dosť ďaleko, každý z nás musel ísť svojou cestou. Skôr ako sme sa rozlúčili, dohodli sme sa, že sa na tomto mieste budeme stretávať každý týždeň. Svoj sľub sme dodržali a odvtedy sme nerozluční priatelia.

„A teraz šup, šup, deti!“

„Ale stará mama, povedz nám ešte niečo!“

„Nie, už musíte ísť spať,“ povedala stará mama Luna a usmiala sa na žriebätká.

Autor: Klára Šolcová

Evanjelická základná škola Zlatice Oravcovej, Rimavská Sobota

1. miesto v I. kategórii

Rozprávka o zabudnutom zvončeku

Kdesi ďaleko medzi kopcami a lesmi stála malá dedinka, kde každý večer zvonil starý zvonček na veži. Ľudia ho mali radi, lebo im pripomínal, že je čas ísť domov urobiť si teplý čaj a porozprávať sa pri krbe.

Jedného dňa však zvonček stíchol. Ľudia čakali, no nezazvonil. Nechápali, prečo nezvoní. Skúšali ho rozhýbať, ale zvonček akoby zaspal. „Možno je unavený,“ povedala stará mama z chalúčky pri lese. Nikto jej neveril, veď zvonček je len kov. V tú noc sa však v dedine objavil malý chlapec menom Filip, ktorý prišiel do dediny za starkým na návštevu. Keď všetci spali, vyšiel na vežu a ticho sa prihovoril zvončeku: „Zvonček, prečo nespievaš? Veď všetci čakajú na tvoj krásny hlas.“ Zvonček chvíľu mlčal, no potom slabučko zazvonil: „Cink! Cítil som sa zabudnutý“. A ďalej šepkal: „Ľudia už nepočúvajú, len sa ponáhľajú.“ Filip sa usmial a povedal: „Neboj sa, ja ťa budem počúvať.“

Na druhý deň ráno sa zvonček opäť rozozvučal jasne, krásne a radostne. Dedina ožila, ľudia sa zastavili, usmiali sa jeden na druhého a spomenuli si, aké je krásne mať čas na chvíľu pokoja. A zvonček odvtedy už nikdy nestíchol.

Autor: Tobias Vach
Základná škola, Klokočova 742, Hnúšťa

2. miesto v I. kategórii

O písmene F
alebo
Ako si písmeno F hľadalo meno

Kde bolo, tam bolo, bolo raz osem písmen. Boli to obojaké spoluhlásky. Mali aj svoje mená podľa vybraných slov. B bolo Bytča, P bolo Pysk, M bolo Mydlo, V bolo Výr, R bolo Rytier, Z bolo Jazyk a písmeno S bolo Sýkorka. Len písmenko F nemalo žiadne meno.

F bolo pravdaže veľmi smutné, ale len dovtedy, kým sa nerozhodlo, že niečo s tým musí urobiť. Povedalo si : „Ak moji kamaráti majú meno a aj svoje vybrané slová, tak sa ich opýtam, ako k nim prišli.“ Písmenko F bolo totiž najmladšie, a tak to nemalo skadiaľ vedieť. Vybralo sa za ostatnými obojakými spoluhláskami a chcelo sa od nich dozvedieť, ako môže získať meno. Spoluhláska B – Bytča mu poradila: „ Ak chceš meno, musíš ňo požiadať pána kráľa, ktorý sídli na zámku za riekou.“ F nelenilo a vybralo sa preplávať riekou. Za riekou stál naozaj zámok. Písmenko vošlo do zámku a ocitlo sa pred kráľom. Kráľ sa ho pýta : „Čo si želaš?“ F smelo odpovedalo : „Pán kráľ, som písmeno F a chcelo by som mať svoje meno a svoje vybrané slová.“ Kráľ sa zamyslel a začal rozprávať dlhý príbeh o tom, ako písmeno F prišlo z ďalekého Grécka a nemôže mať síce vybrané slová, ale meno môže dostať. „ A keďže si z Grécka, čo povieš na meno, ktoré má grécky pôvod, napríklad Fyzika alebo....“ Písmeno F prerušilo pána kráľa a rýchlo povedalo : „ Fyzika je krásne meno. Ďakujem.“

A tak sa písmeno Fyzika vrátilo domov a žije tam doteraz spolu so svojimi siedmimi kamarátmi.

Autor: Amélie Selčanová
Základná škola, Klokočova 742, Hnúšťa

3. miesto v I. kategórii

Sestry Prekliatia

V Krajne kde Ticho v horách spí,
zrodili sa Sestry z temnoty a pary.
Morena v dychu smrti nájdená,
a Vesna s dušou ako rosa ranná.

Dve tváre osudu, Deň a Noc,
putovali spolu, hoci každá má inú moc.
Viazané Kliatbou pradávnych čias,
ich dotyk niesol buď život alebo zánik v tmách.

Morena kráčala s chladom v pätách,
Vesna niesla slnečný kvet v dlaniach.
„Zlomte kliatbu“ šepol vietor v stráni.
„Musíte vyraziť v rannom svitaní!“

A tak sa vydali v Temný les,
Tam, kde číhali víly, nie radosť, ale Bes!
Neboli to víly z rozprávok a snov,
ale Strážkyne prastarých slov!

S kvílením sa vrhli z korún stromov,
v moci majú silu bleskov, hromov.
Morena čiernou kosou sa chránila,
Vesna ich bielym lúčom oslepila.

Víly sa zľakli, ich hnev sa lámal,
v ich slovách celý Vesmír sa hádal.
A zrazu les stíchol, víchor silu sklonil,
boj Dobra so Zlom navždy kliatbu zlomil!

Autor: Sára Kertész
Základná škola Dr. V. Clementisa, Tisovec

1. miesto v II. kategórii

Hovorme spolu

Hovorme o jedle,
o tom, čo nás spája.
Keď voňavý chlieb ráno sa prihovára.
Maslom ma láka natrieť si krajec.
Vonia ako domov, ako mama, otec.

Hovorme o jedle,
čo chutí aj duši.
Keď zlatý zázrak z hrnca sa parí,
v polievke nedeľnej kúzo sa varí.
Polievka je liek, sila a pre dušu balzam.
Tanier lásky drahej a starej mamin dar.

Hovorme o jedle,
skromne aj sviatočne.
Keď sa varí doma,
život trvá večne.
Láska je korenie, korenie je láska.
Bazalka, tymián, rozmarín a muškát,
láska je korenie, vždy jej chýba troška,
s láskou sa z jedla stáva rozprávočka.

Jedlo je rozprávka, ostáva v nás,
vôňa detstva a chuť dávnych čias.
Jedlo rozpráva rečou,
ktorá nepotrebuje slová.
Keď si chlieb ráno vychutnáš,
svet sa ti krajší zdá.

Autor: Arthur Krankuš
Základná škola Dr. V. Clementisa, Tisovec

2. miesto v II. kategórii

Princezná snov

Luna.
Princezná z hviezdneho
prachu.
Chlapec ťa už očakáva!
Vstúp do jeho sna
i do snov detí.
Rýchlo!
Čas tak letí!

Tak sa on rozhodol,
v jednu tichú noc,
trpezlivo čakať
s plyšákom v ruke
na pomoc.

Na dvere spánku klope,
únava.
Princezná noci!
Pod' už !
Len s tebou
každé dieťa
zaspáva!
Pôvab a krehkosť,
ľahučký let,
úsmevom objíma
chlapcov svet.

Dlaň vystiera,
do krajiny snov ho láka.
Luna.
Princezná z hviezdneho prachu.
Čaká.

Autor: Laura Háziková
Základná škola Š. M. Daxnera, Rimavská Sobota

3. miesto v II. kategórii

Strašidlá z mora

Kde bolo tam bolo, žila raz jedna morská panna menom Flóra, ktorá veľmi milovala dobrodružstvá.

Jedného dňa plávala na dno mora k opustenej lodi, ktorá sa potopila pred stáročiami. Vždy bola veľmi zvedavá, čo sa vo vnútri lode nachádza. Hovorilo sa, že k lodi sa nedá dostať, lebo tam číhajú temné sily. Flóra, však nestrácala odhodlanie a vydala sa smerom k vraku, keď zrazu započula divné zvuky. Zacítila, že niekto alebo niečo za ňou stojí, no bála sa obzrieť za seba. Nakoniec sa prudko otočila, no nič ani nikoho za sebou nevidela. Otočila sa naspäť k vraku a pred ňou stála nevídaná morská bytosť, ktorú nikdy v živote nevidela. Vyzerala ako morská víla. Pokožku mala sivej farby, čo bolo na dne mora veľmi zvláštne. No ešte viac Flóru udivoval jej dlhý chvost, špicaté zuby a nechty. Jej oči pôsobili veľmi temne a nebezpečne. Flóra sa zľakla a začala rýchlo plávať preč od morskej potvory, ktorá ju začala prenasledovať. Bola veľmi vystrašená a plávala, čo je sily stačili. Podarilo sa jej skryť pred morskou potvorou v podmorskom lese z morských rias. Akonáhle Flóra zistila, že potvora je preč, rozhodla sa čo najrýchlejšie dostať domov. Celú cestu rozmýšľala nad tým, čo to vlastne za bytosť bolo. Keďže bola veľmi zvedavá, začala pátrať v knihách. Po hodinách štúdia zistila, že to bola morská Siréna, najnebezpečnejšia morská bytosť. Tieto potvory svoju korisť najskôr omámia svojou piesňou a následne ju zabijú. Flóra sa celá vystrašená vybrala aj s knihou za svojimi kamarátkami, ktorým to musela okamžite porozprávať. Všetko im vyrozprávala a varovala ich, aby si dávali na seba veľký pozor. Spoločne si vyrobili z rias štople, ktoré ich mali ochrániť pred omamným spevom Sirén. Podvečer sa Flóra vybrala rýchlo domov. No po ceste od kamarátok ju našla Siréna. Začala vydávať zvuky, ktoré mali Flóru zmiasť, no nefungovali. Siréna ostala prekvapená, čo sa deje. Až neskôr si všimla, že v ušiach Flóry sú štople. Flóra bola veľmi rýchla a Siréna ju nestihla dobehnúť. Keď prišla Flóra domov, nechápala, prečo sledujú Sirény práve ju. Čo od nej chcú? Začala opäť študovať v knihách. Medzitým sa Sirény vkradli nenápadne do domu Flóriných kamarátok. Tie však nemali také šťastie ako Flóra. Keďže nečakali, že ich Sirény navštívia doma, tak si nedali štople do uší a rýchlo ich zhypnotizovali. Následne ich zaviedli do kráľovstva sirén, kde ich uväznili do podmorskej cely. Sirény boli celé natešené, že sa im podarilo uloviť aspoň kamarátky Flóry, ktorá zatiaľ študovala, ako sa týchto potvor zbaviť. Sirény poslali Flóre odkaz o tom, ako zhypnotizovali a uväznili jej kamarátky v kráľovstve. Chceli totiž do kráľovstva prilákať Flóru, ktorá stále netušila, prečo práve ju. Celá vystrašená sa vydala za svojimi priateľmi dúfajúc, že jej pomôžu. Tí jej povedali, že jej rodičia kedysi dávno bojovali proti Sirénom a nešťastne zomreli. Vyrozprávali jej príbeh o neobyčajnej mušli, ktorá v sebe ukrýva veľkú moc. Ten, kto ju vlastnil, mohol žiť nielen v podmorskom svete, ale aj na súši. Priatelia rodičov jej tiež povedali, že perlu jej rodičia počas boja pred Sirénami zakliali do nej, a preto ju Sirény stále prenasledujú. Flóra bola veľmi prekvapená. Celý život žila so zázračnou perlou v tele a ani o tom nevedela. Musela si však zachovať chladnú hlavu a zachrániť svoje kamarátky. Vymyslela rafinovaný plán, ako oklamať Sirény. Celú noc strávila vyrábaním falošnej perly podľa predlohy z kníh. Ráno sa vybrala do kráľovstva Sirén s falošnou perlou, dúfajúc, že jej plán záchrany vyjde. Odhodlane vstúpila do kráľovstva a podala perlu náčelníčke Sirén. Tá sa potešila, no zostala zaskočená, že Flóra jej perlu len tak doniesla. Flóra chcela za perlu naspäť svoje kamarátky, no náčelníčka nesúhlasila. Najskôr poslala niekoľko Sirén s perlou na súš, aby sa presvedčila, či je perla pravá. Sirény sa vydali na cestu z podmorskej ríše.

Ako náhle vstúpili na súš aj s perlou ich dýchanie zlyhalo. Nevedeli prežiť na súši. Náčelníčka dlho čakala na Sirény, no nikto nechodil. Začínala mať obavy, či ju Flóra neoklamala. Poslala tak zvyšné Sirény pozrieť sa, či sa niečo nestalo. Tie však uvideli, ako na súši niekto leží. Boli veľmi zvedavé, kto to je, a tak sa na chvíľku vynorili aj ony. Keď uvideli, že sú to Sirény, veľmi sa zľakli a uvedomili si, že ich Flóra oklamala. Ihneď sa vrátili do kráľovstva a vyrozprávali to náčelníčke.

Tá sa veľmi nahnevala a chcela zabiť Flóru. Ona sa však nezľakla a skúsila ju zastaviť. Strhol sa boj medzi Flórou a Sirénami. Už to vyzeralo tak, že Flóra súboj prehrá, ale podarilo sa jej dostať ku kamarátkam. Horko ťažko ich vyslobodila. Následne sa aj ony pridali k boju proti Sirénom, ktoré nakoniec boj prehrali. Flóra bola celá natešená, že kamarátky sú v poriadku. Rozpovedala im príbeh o perle, ktorú pred dávnymi rokmi do nej zakliali. Kamarátky sa nestačili diviť, že Flóra tú perlu nosí už roky. Celé natešené sa vybrali konečne domov.

V podmorskom svete nastal opäť pokoj. Vedeli, že perla, ktorá dáva moc nielen pod morom, ale i na súši, je a najbližšie desaťročia aj bude v dobrých rukách.

Autor: Alexandra Lea Antalová

Základná škola P. K. Hostinského, Rimavská Sobota

1. miesto v II. kategórii

Hrdinovia

Kde bolo, tam bolo, v krajine hlbokých lesov a nekonečných lúk, žil jeden kmeň. Nebol to však obyčajný kmeň. Jeho členovia mali schopnosti, kvôli ktorým ich vítali s otvorenou náručou všade kam prišli. Ľudia z tohto kmeňa totiž dokázali rozumieť zvieratám, ba dokonca aj rastlinám. Svoj dar si nenechali pre seba - putovali krajinou a pomáhali jej obyvateľom, či ich už sužovali choroby, zlá úroda alebo im dobytok kántrila divoká zver. Vďaka tomu sa nebáli vojsť aj do tých najtmavších zákutí lesov, kde nachádzali svoje útočisko.

V čele tohto kmeňa stál chlapec. Volal sa Torun a hoci ešte nebol mužom, prevzal miesto náčelníka po svojom otcovi, ktorý zomrel pred pár rokmi.

Napriek nízkemu veku si ho ľudia v kmeni vážili. Zdedil po svojom otcovi neobyčajnú silu, statočnosť a múdrosť. Počas nebezpečných výprav zradnými zákutiami šiel vždy Torun ako prvý a dbal na to, aby sa nikomu nič nestalo.

Počas svojich ciest narazili na malú osadu. Keď prechádzali medzi chatrčami, Torunovi bolo jasné, že sa tu niečo deje. Nevítali ich zvedavé detské tváre či opatrné pohľady dospelých. Dokonca ani z kurínov sa neozývalo otravné kotkodákanie. Zdalo sa, že tu nie je nik, kto by Torunovi vedel objasniť situáciu.

Torunov kmeň sa usadil na neďalekom kopci. Na úsvite k nim prišlo zopár miestnych a zúfalým hlasom ich prosili o pomoc. Porozprávali mu, ako pred istým časom napadla ich osadu akási zver. Plížila sa nocou a hrdúsila sliepky, kozy, prasatá i psov. Keď už neostalo ani jediné zviera, začali miznúť obyvatelia osady. Záhadnú zver nikto nikdy nevidel, jediné, čo po ňom ostávalo bola spúšť a obrovské odtlačky láb v blate. Ľudia zo strachu nevychádzali zo svojich domovov a okrem strachu ich trápil hlad a choroby.

Torun neváhal a spolu so svojimi ľuďmi rozdali obyvateľom osady časť svojich zásob a podelili sa aj o liečivé bylinky.

Odvtedy Torun každú noc sľedil okolo osady v nádeji, že narazí na obávaného tvora. Jeho snaha však bola márna. Zakaždým počul iba šuchot, no tvora nestretol.

Tak sa stalo až v jednu noc, keď sa vracal k svojmu kmeňu. Bol už takmer v táborisku, keď na chrbte zacítil prenikavý pohľad. Mladík sa otočil a zmeravel na mieste. Pred ním sa týčil vlk. Nepodobal sa však na žiadneho, akého doteraz stretol. Bol taký obrovský, že oči mal zároveň s tými jeho.

Hustá, šedočierna srst' umocňovala jeho hrozivý výzor. No najstrašidelnejšie boli jeho oči. Ostražito pozorovali Toruna, ktorý si bol istý, že obrovitánsky vlk po ňom skočí a zabodne zubiská do jeho krku.

Torun však vedel, že nemôže vlkovi ukázať svoj strach. Zozbieral všetku odvahu a prehovoril pevným hlasom: „Čo tu chceš?“ Vlk zavrel papuľu a uprene sa zadíval Torunovi do tváre. Keď odpoveď neprichádzala, Torun zopakoval svoju otázku. Napokon vlk o krok ustúpil a uprel svoje čierne oči na neďaleké táborisko, čím dal Torunovi odpoveď, ktorej sa najviac obával.

Mladého vodcu ovládla panika, keď si čo i len predstavil, že by vlk mohol ublížiť niekomu z jeho kmeňa.

„Zmizni, počuješ?! Neopováž sa k nám priblížiť!“ skríkol trasúcim sa hlasom.

Vlk zmizol v hlbokom lese a nechal rozrušeného chlapca stáť na mieste.

Torun nebol hlúpy, vedel, že sa netvor vráti. A on teraz musí vymyslieť, ako ochráni svoj kmeň.

Ako aj Torun čakal, keď všetci zaspali, okolo táborska sa začal ozývať šuchot listia a lámanie konárikov, čo chlapca utvrdilo v presvedčení, že ich vlk sleduje a netrpezlivo čaká na svoju chvíľu.

Torun potichu vykĺzol zo stanu. Cez rameno si prehodil batoh a vyrazil na miesto, kde stretol vlka predošlú noc. Hoci vlka nezahliadol, počul jeho dychčanie tak hlasno, akoby vlk stál priamo za ním.

V tú noc Torun porušil všetky zásady, ktoré mal zakorenené hlboko v srdci.

Nielenže ukrátil členov svojho kmeňa, ale porušil aj to, čo mu od malička vstieval jeho otec. Torun sklonil hlavu pred nepriateľom.

Mladík vysypal na skalu časť z chudobných zásob, ktoré jeho kmeňu ostávali.

Rovnaký scenár sa opakoval noc čo noc. V táborsku začala vládnuť napätá atmosféra. Obyvatelia si všimli, že zo zásob ubúda, no nik nemal odvahu vysloviť to nahlas. Napokon nastala noc, keď Torun nemal do batoha čo dať.

Napriek tomu mladík zišiel na miesto stretnutia. Posadil sa na skalu a trpezlivo vyčkával na vlka. Srdce mu bilo ostošesť. Vedel, že mu ostala jediná možnosť. Musel sa vlkovi postaviť a to s vedomím, že tento súboj nemá šancu vyhrať. Vlka dorazil takmer na svitaní. Priplížil sa húštinou a postavil sa tak blízko, až Torun cítil na tvári jeho teplý dych. Chlapec vstal a pevne zovrel v rukách palicu. Akonáhle ju vlk uvidel, vyceril obrovské zubiská a svojou váhou zvalil mladíka na zem. Mohutné laby pritláčali jeho telo k zemi. Pod váhou vlka sotva vedel lapiť dych. Tvárou v tvár smrti si Torun spomenul na dar, ktorý mu kedysi dala jeho matka a prizvukovala mu, aby ho otvoril, až keď nebude vidieť žiadne riešenie.

Chlapec pod košeľou nahmatával medailón a otvoril ho. Trvalo mu hodnú chvíľu, kým dokázal odkaz rozlúštiť. Ešte dlhšie mu však trvalo, kým ho pochopil. V medailóne stáli iba dve slová. Obzri sa.

Poslúchol slová svojej matky a pozrel sa za seba. V tom momente mu sánka spadla od úžasu. Za jeho chrbtom stáli všetci členovia kmeňa, jeho priatelia, rodina. Ba čo viac – v dave spoznal aj obyvateľov osady. Všetci zvierali v rukách horiace fakle.

Ako dav postupoval k nim, vlk pomaly cúval. Na konci skaly sa zapotácal a venoval Torunovi posledný zlovestný pohľad, než zmizol v čiernom lese.

V tú noc si Torun uvedomil, že jeho najväčšou silou nie sú svaly ani odvaha, ale ľudia, ktorí sú s ním vždy, keď sa obzrie.

Od tej doby vlka nikto viac nevidel.

Autor: Lukáš Struhár
Základná škola s MŠ V. Mináča, Klenovec

2. miesto v II. kategórii

Maják na okraji sveta

Veľký čierny kocúr zdvihol hlavu a zahľadel sa na prichádzajúce auto. Lenivo švihol chvostom, zívot a zoskočil zo svojho vyhriateho miestečka.

Rodina, dvaja veľkí ľudia a jedno malé stvorenie, si prezerali jeho domov s rôznymi stupňami nadšenia. Muž sa zdal nadšený, žena tiež ale... to dievčatko...Mohlo mať tak osem. Prezeralo si dom s veľkým odporom. V sivých očiach sa jej zračil nesúhlas. Potom ho však zazrelo.

„Aha, mami, kocúrik!“ zvýskla nadšene a už sa hnala k nemu. Rúčkou mu prešla po zamatovej srsti. Bolo to... príjemné.

„Ester nechaj ho. Môže byť špinavý,“ upozornil ju muž, jej otec, a jemne ju odtiahol. Kocúr urazene zamraučal.

Ester sa však naďalej usmievala a keď aj s rodičmi vchádzala do domu, zakývala mu.

Kocúr sa zahľadel na more. Možno práve dnes na ostrov dorazil človek, ktorý je tu potrebný.

A tak ju kocúr sledoval. Strážil ju.

Videl, ako si číta knihu na verande, ako sa snaží ozdobiť mamine domáce sušienky, ako kreslí na stenu svojej izby. Bol tam, keď plakala za svojimi starými priateľmi, keď s otcom spievala ich obľúbené pesničky.

Raz v noci poriadne pršalo. Kocúr mal mokrú srst', bol unavený, ale naďalej hľadel na svoje dievča.

Tak mu teraz hovoril: Moje dievčatko.

Ester ho zazrela ako sedí za oknom jej izby. Otvorila ho a vzala si zvieratko do náručia.

„Takto prechladneš, môj milý. Mal si sa niekam schovať, nie sedieť tu a moknúť,“ karhala ho.

Kocúr na protest zamňaukal. Chcel jej vysvetliť, že ju stráži, že ju nemôže nechať pred duchmi mora bez dozoru. Ale samozrejme, nerozumela mu.

Najprv mu opatrne vysušila srst', a potom ho uložila na svoju posteľ.

„Musíš byť potichu, aby oco nevedel, že si tu. Asi by z toho nebol práve nadšený.“

Kocúr sa stočil do kľbka, ale stále ju ostražito počúval.

„Mala by som ti dať meno, čo povieš? Labka? Teo?“

Ešte dlho skúšala vymyslieť dokonalé meno, ale napokon zaspala. Kocúr sa pritúlil k jej hrudi a na ňufáčiku ho poštekľili jej hnedé kučery.

Pozrel k oknu. Za sklom, kde sedával, stála postava. Tieňová, tmavá, s kapucňou prehodenou cez hlavu.

Kocúr ticho zaprskal, tak aby nezobudil dievča, ale zároveň tak, aby dal postave najavo, že dieťa je pod jeho ochranou.

Na ďalší deň sa Ester vydala na prieskum pláže. More bolo v tomto období studené, po pobreží fúkal silný vietor. Ester si zaviazala okolo krku červený šál a kráčala po kamienkovej pláži ďalej a ďalej od jej domu.

Kocúr ju, samozrejme, nasledoval.

„Cez leto tu musí byť úžasne, ale teraz... Tá hmľa je desivá,“ zamrmľala.

Ester sa dostala k útesom, kde sa z hmly vynorila vysoká kamenná veža – maják. Vietor jej dráždil vlasy a červený šál sa jej omotal okolo rúk.

Kocúr, ktorý stál pri jej nohách, zasyčal a oblízal si labku. Niečo cítil. Niečo, čo Ester ešte nevidela.

Pomaly vystúpila po šmykľavej kamennej ceste k vrcholu majáka. Tam, kde kamienky oblizovalo more, sa z hmly vynorila malá, tmavá postava s rukami natiahnutými smerom k nej. „Pod' so mnou, dievča...“ zašepkala, hlas bol tichý, ale prenikal až do kostí.

Kocúr skočil rovno pred postavu. Syčal a prskal, jeho oči žiarili ako malé lampióny. Postava zaškrípala zubami, cúvla a nohami vošla späť do mora.

Ester sa nadýchla a pohľadila kocúra: „Ďakujem, zachránil si ma.“

Srdce jej bilo rýchlo, no jej zvedavosť bola ešte väčšia. S kocúrom po boku sa odvážila pokračovať až do majáku. Kráčali po vlhkom schodisku, poschodie za poschodím, až kým

nenarazili na miestnosť vyzerajúcu ako malý byt. Pri okne stál starý muž s dlhými striebornými vlasmi. Ani sa neobrátil, ich prítomnosť vycítil.

„Som Mau... strážca majáka,“ povedal ticho, jeho hlas sa niesol po schodoch. „A ty si prišla, pretože tento maják potrebuje niekoho s čistým srdcom,“ pozrel sa na kocúra, „a preto, že sa Fosco rozhodol, že si pre neho dosť dobrá.“

Ester sa zľakla, ale kocúr, ktorý stál pri jej nohách len jemne švihal chvostom. Mau sa neusmieval nepriateľsky – jeho prítomnosť bola zvláštne pokojná, takmer magická.

„Čo tento maják stráži?“ spýtala sa Ester.

„Svetlo, ktoré chráni hranice medzi snom a realitou,“ povedal Mau. „Niektorí chcú, aby zhaslo... a potom sa všetko krásne stratí.“

„A ja ti mám pomôcť strážiť?“ spýtala sa. „Prečo?“

„Ja sám tu žijem stovky rokov. Moja sila ochrany pomaly ale iste vyprcháva a ja potrebujem nástupcu.“

Ester pokrútila hlavou. „Ale ja neviem, čo mám robiť.“

Mau sa usmial. Po prvýkrát sa zdalo, že je len obyčajný deduško a nie tajomný strážca. Okolo svetlých očí sa mu vytvorili vrásky.

„Ukážem ti to.“

Po točitom schodisku sa dostali až na úplný vrchol majáka. V strede kruhovej miestnosti bol podstavec s guľou, ktorá by mohla patriť veštici. Ester ešte nikdy v majáku nebola, ale bola si istá, že tam, kde bola sklenená guľa, má byť veľká žiarovka, ktorá lodiam ukazuje smer.

„Na čo to je?“

Mau sa oboma rukami dotkol gule. Tá sa pomaly, pomaličky rozsvietila bledým svetlom. Mau sa odtiahol a prešiel k oknu. „Vidíš tie tiene nad morom?“

Ester prikývla.

„Sú to duchovia mora. Chcú sa dostať na ostrov, ale moje svetlo im v tom bráni. A keď už nemám silu udržiavať ochranu, na ostrov sa prísťahujú nemilé stvorenia...“

Ako na povel sa tiene priblížili k majáku.

„Ester,“ Mau sa na ňu vážne pozrel, „preberieš moju prácu?“

„Ja... ja n-neviem.“

„Musíš sa rozhodnúť teraz. Nevieť, ako dlho ich ešte udržím.“

V tom momente sa Mau zrútil na kolená.

Ester vykrikla. Kľakla si k nemu.

Dýchal. Našťastie.

Ale duchovia sa dostali na ostrov.

„Fosco?“ dievčatko prvýkrát vyslovila jeho pravé meno.

Kocúr ju sledoval. Čo urobí? Ako sa zachová? Vybral dobre?

Už tak chladný vzduch sa stal oveľa chladnejším. Ester cítila, ako sa niečo nevítané, prediera na ostrov.

Na jej ostrov.

Do jej domova.

Nedovolí im to.

Pomalými krokmi prešla k sklenenému zariadeniu. Položila roztrasené ruky tam, kde ich mal predtým Mau. Na jej počudovanie to bolo príjemné. Sklo bolo rozhorúčené, ale nie tak, že by sa popálila.

Sklo pod jej rukami sa trochu rozžiarilo. Cítila, akoby jej niečo ubralo z energie.

Nebolo to bolestivé len... čudné.

Kocúr sa jej obtrel o nohy. Potichu ju podporoval, aby sa nevzdávala.

Miestnosť čoraz väčšími naplňala karmínová žiara. Žiara, ktorá bola jej.

Žiara, ktorá bola silná.

Postavy sa stiahli. Nemalo zmysel obliehať ostrov. Aspoň nateraz.
Ester sa zapotácala. Spadla tvrdo na zem vedľa strážcu majáku.
Vlastne teraz bývalého.
Zachránila ostrov a teraz ona prebrala úlohu strážcu.

O pár rokov...

Mladá žena kráčala po kamennom schodisku, ktoré viedlo na pláž.
Vyzerala ako každá obyčajná obyvateľka ostrova. Hnedé vlasy stiahnuté do praktického chvosta, trochu opálená pokožka a sivé oči schované za slnečnými okuliarmi.
Bolo príjemné augustové poobedie. Väčšina ľudí ležala na osuškách uložených na kamenistom povrchu alebo hrala plážový volejbal.
No ona mala svoju prácu.
Presne tri kroky za ňou šiel čierny kocúr. Vyzeral rozkošne, akoby chránil svoju paničku. Na ľudí, ktorí sa na ňu pozerali, prskal.
„Ale no tak, Fosco, pokojne,“ zasmiala sa ticho, keď videla, ako sa jej spoločník nervózne obzerá po množstve turistov v celom mestečku. „Títo ľudia nám nijako nezabránia ísť do majáka.“
V diaľke sa začal črtáť obrys vysokej červeno-bielej budovy.
Už boli blízko, keď si všimla, že pred majákom niekto postáva. Prevrátila očami.
„Prepáčte, toto je súkromný majetok,“ zvolala.
Mladík sa otočil k nej. Mal na sebe bledú košeľu a cez ruku prehodené hnedé tvídové sako. Zaujímavý štýl obliekania, pomyslela si.
„Och, hľadám starého priateľa. Ja len... žil tu. V majáku. Nezdá sa opustený, ale Mau tu nie je,“ vysvetľoval rýchlo, keď videl jej neprívetivý pohľad.
„To preto, že mi to tu prenechal. On... odišiel.“
„A vám zanechal Maják na okraji sveta.“
Prikývla.
„Takže ste jeho strážkyňou?“ prehrabol si rýchlo vlasy, čo spôsobilo, že sa zdali ešte viac strapaté.
„Áno.“
Zdalo sa, že premýšľa čo ďalej.
„Tak to ma teší, Ester. A keby niečo... starajte sa o to dobre,“ sklonil sa poškrabkal Fosca medzi ušami. „Maj sa, ty starý kocúrisku.“
Otočil sa, z kamienkov vybral cestovný kufr, otvoril ho a vkročil doň, akoby to boli padacie dvierka. Potom, ako keby tam niečo pod kufrom bolo, sa stratil.
Ester podvihla obočie.
„Tak to bolo... zvláštne.“
Z vrečka krátkych nohavíc si vybrala kľúče a odomkla si. Vo svojej práci sa stretla aj s divnejšími vecami, ako miznúci chlapci v kufroch, ale tento bol iný.
Asi po troch minútach si to uvedomila. Zamrzla uprostred pohybu. Ako to že vedel jej meno?
Vybehla znovu von, ale samozrejme, nebol tam.
Ostala sama.
Len ona, kocúr a Maják na okraji sveta.

Autor: Mia Vrbjarová
Základná škola, Hviezdoslavova 1, Revúca

3. miesto v II. kategórii

Iskra rozprávky

V betónovom meste, kde ticho spí,
stratil sa chlapec, no sníva sny.
V sne máva krídlami z lúčov rán,
verí, že dobro nie je klam.

Drak tu už nie je, no strach žije,
v srdciach ľudí sa potichu skrýva.
Stačí len úsmev, iskra, hlas
a zázrak zmení obyčajný čas.

Rozprávky neumreli — spia len v nás,
čakajú, kým ich prebudí hlas.
Nie v knihách, nie v zlatej sieni,
ale v srdciach, kde sny sa nikdy nestratia.

Autor: Alex Bogoeski
Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

1. miesto v III. kategórii

Zlatá rybka

Chytili sme zlatú rybku,
už ju máme!
Úplne natešení na brehu
sa s ňou hráme.

Držíme ju na háku,
kým žobre o slobodu,
plnenie želaní núka v strachu a
pozerá smutne na vodu.

Chytili sme zlatú rybku,
tešíme sa veľmi!
Podme sa s ňou hrať ďalej,
bude sranda, verte mi.

Rybka smutne hovorí,
dajte ma späť do vody!
Splním vám tri želania,
budete šťastní do nezabudnutia.

Autor: Oliver Maraz
Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

2. miesto v III. kategórii

V tichu času sa rodí večnosť

Čas kráča ticho, bez zastávky,
berie sny z detskej trávy.
Život je kniha — listy krátke,
v nich smiech aj slzy, pravdy, slávy.

Raz letíš vysoko, raz padáš níž,
no z každej rany múdrejší si,
že deň, čo horí, v srdci znie —
a tým sa večnosť narodí v tebe.

Keď v noci vietor tvár ti chladí,
a duša pýta, kde je mláď,
spomeň si — nič sa nestráca,
len mení tvar, keď čas ťa vracia.

V kvapke dažďa je celý svet,
v jednom dotyku tisíc liet,
v pohľade tichom pravda spí,
čo srdce cíti, to nezmizí.

Na ceste snov je prach aj kvet,
raz kráčaš sám, raz s tisíc rán,
no vždy v tom tichu niečo znie —
že aj bolesť má svoj chrám.

A keď sa skončí dlhý deň,
v očiach sa zaleskne jej sen —
že čas je len dym, čo letí preč,
no láska v srdci — tá ostane večne,

Autor: Natália Šantová
Súkromná odborná škola, Hnúšťa

3. miesto v III. kategórii

Kňaz Elias

V mestečku, kde sa ráno začínalo zvonení kostolných zvonov a večer končil šepotom vetra medzi lipami, žil kňaz menom Elias. Nebol slávny, nebol bohatý, ani výnimočný na pohľad. Mal sivú sutanu, ruky poznačené časom a oči, ktoré sa usmievali aj vtedy, keď mlčal. Elias chodil do kostola každý deň. Nie preto, že musel, ale preto, že veril. Veril v ticho, v láskavosť, v to, že aj obyčajný deň môže byť svätý, ak ho človek prežije s čistým srdcom. Jeho mestečko ho poznalo ako „toho, čo vždy pozdraví“. Deti mu hovorili „ujo Elias“, starí muži mu podávali ruku a ženy mu nosili koláče, ktoré nikdy neochutnal sám, vždy ich rozdal tým, čo nemali. Elias nemal veľké kázne. Hovoril jednoducho. Raz povedal: „Boh nepozera na to, koľko slov povieme, ale ako ich žijeme.“ A ľudia ho počúvali. Nie preto, že kričal, ale preto, že žil tak, ako hovoril. Kostol, v ktorom Elias slúžil, nebol veľký. Ale v jeho očiach bol nádherný. Kamenné steny, vitráže, ktoré lámali svetlo do farieb, drevené lavice, ktoré si pamätali generácie. Elias ho nevidel ako budovu, videl ho ako živý organizmus. Ako srdce mestečka. Každé ráno zametal prach, leštil kovové svietniky, opravoval drobné praskliny v stenách. Nikto ho o to nežiadal. Robil to, lebo veril, že krása je modlitba, ktorá sa nehovorí nahlas. Niekedy si len sadol do poslednej lavice. Bez slov. Bez cieľa. Pozeral sa na oltár, na oblúky, na svetlo, ktoré kreslilo obrazy na podlahu. A premýšľal. Nie o hriechu. Nie o nebi. Ale o tom, čo to znamená starať sa. Či je láska skutok alebo pozornosť. Či je krása dar, alebo zodpovednosť. A v tých chvíľach si Elias predstavoval, že jeho kostol je ako Notre-Dame v Paríži. Nie veľkosťou, nie slávou, ale dušou. Lebo aj malý chrám môže byť veľký, ak v ňom prebýva ticho, svetlo a človek, ktorý ho miluje. „Možno Boh nepozera na to, ako sa modlíme,“ pomyslel si. „Možno pozerá na to, ako sa staráme o to, čo nám zveril.“ A tak tam sedel. V priestore, ktorý poznal ako vlastné dlane. A predsa ho každý deň videl inak. Lebo krása sa nemení – len naše oči ju vidia inak, keď sme tichší. Elias zomrel v tichu. Bez slávy. Bez pamätníka. Ale kostol ostal. A ľudia si všimli, že dýcha inak. Že svetlo je mäkkšie. Že lavice sú teplejšie. Nie preto, že sa zmenil. Ale preto, že Elias v ňom zanechal niečo zo seba. Na jeho hrobe je nápis: „Žil tak, ako sa modlil. A modlil sa tak, ako žil.“ A kostol? Stojí dodnes. Nie ako budova. Ale ako dôkaz, že niekedy najväčšia modlitba je starostlivosť. A najväčšia láska je pozornosť.

Autor: Erik Pászner

Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

1. miesto v III. kategórii

Prefíkaná Búrka

V hlbokom košatom lese, kde sa potoky vinuli ako stuhy a stromy šepkali staré príbehy, žila líška menom Búrka. Bola to prefíkaná ryšavá kráska s bystrými očami a ešte bystrejším rozumom. Jej kožuch bol taký ohnivý, že sa zdalo, akoby v ňom tancovalo slnko. Búrka bola známa tým, že bola vždy o krok vpred pred všetkými, najmä pred poľovníkom menom Pán Zálesák.

Pán Zálesák bol skúsený, ale niekedy až príliš sebavedomý poľovník. Myslel si, že pozná každú stopu v lese a žiadna líška ho neprekabáti. Búrka bola však preňho neustálou výzvou, lebo sa mu nikdy nepodarilo ju chytiť.

Jedného chladného jesenného rána sa Pán Zálesák rozhodol, že dnes je ten deň. Videl čerstvé stopy Búrky pri potoku a veril, že ju konečne dostane. Pripravil si pascu – do malej jamy v zemi ukryl sieť a prikryl ju listím. Vedľa pasce položil kúsky voňavého údeného mäsa, neodolateľnej pochúťky pre každú líšku. Potom sa schoval za hustý krík a trpezlivo čakal. Búrka, samozrejme, zacítila vôňu mäsa. Jej nos sa chvel a oči skúmavo prebehli okolie. Bola však príliš múdra na to, aby sa vrhla rovno na jedlo. Cítila vo vzduchu prítomnosť človeka, aj keď ho nevidela.

Potichu sa priblížila k miestu a z diaľky si prezrela oblasť. Všimla si, že listie okolo mäsa je akosi inak usporiadané, než ako ho ukladá vietor. A aj keď pasca bola dobre zamaskovaná, Búrka si všimla jemný, takmer neviditeľný odtlačok čižmy v mäkkej zemi kúsok od "neodolateľného" jedla.

"Aha, Pán Zálesák," pomyslela si Búrka s malým úškrnom, "myslíš si, že som taká hlúpa?"

Namiesto toho, aby šla k mäsu, Búrka sa otočila a zamierila k neďalekej starej líšcej nore, ktorú už dlho nikto neobýval. Bola to malá nora s niekoľkými východmi.

Búrka vliezla do nory jedným otvorom, rýchlo prebehla pod zemou a vyliezla iným, ktorý viedol priamo za krík, kde sa skrýval Pán Zálesák. Líška sa plazila tak ticho, že poľovník ani nepočul jej približovanie.

Keď bola priamo za ním, tichučko, ale dostatočne hlasno, aby ho prekvapila, líška vydala ostrý štekot! "Haf! Haf!"

Pán Zálesák bol taký šokovaný a prekvapený, že sa strhol! "Čože?!" zvolal a od prekvapenia stratil rovnováhu. Zakopol a s hlasným suchnutím spadol... priamo do svojej vlastnej pasce! Sieť sa okamžite stiahla a poľovník sa ocitol uväznený.

Búrka sa mu pozrela priamo do očí. Potom sa tichým, ale jasným úškrnom obrátila, vzala kúsky údeného mäsa, ktoré Pán Zálesák použil ako návnadu – veď prečo by nimi mala plytvať? – a s víťazným chvostom sa stratila v lese.

Pán Zálesák tam zostal trčať uväznený vo vlastnej pasci, kým ho o niekoľko hodín nenašiel jeho pes, ktorý ho musel oslobodiť. Od toho dňa si Pán Zálesák dvakrát rozmyslel, kým sa pokúšal prekabátiť samotnú Búrku.

Ponaučenie: Nikdy nepodceňuj svojho protivníka a vždy si over všetky detaily. Najväčšie víťazstvo často nepríde hrubou silou, ale múdrosťou a prefíkanosťou.

Autor: Tatiana Kováčová

Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

2. miesto v III. kategórii

Jasmina a stratené svetlo

I. Úvodná časť – Stratená Jasmina

Kedysi dávno, v malej dedine medzi lesmi, žilo dievča menom Jasmina. Bola to dievčina so srdcom, ktoré rovnako ako jej oči, iskrilo v každej chvíli života. Jej hnedé oči, ktoré sa kedysi leskli radosťou, dnes nosili v sebe ťažobu minulosti, nepochopenia a vyhasnutých nádejí.

Bola krásna, no jej krásu nebolo vidieť len na povrchu. Každý, kto sa na ňu pozrel, pocítil, že v jej vnútri je viac ako len telá, ktoré spája so svetom. Ale teraz, keď prechádzala dedinou, všetko jej pripadalo iné, vzdialené, ako by sa všetky farby života stratili.

Domy, ktoré ešte pred niekoľkými mesiacmi žiarili rôznymi farbami a zvukmi, teraz vyzerali ako záznamy v spomienkach, ktoré neboli schopné uniesť ťažobu času. Kvety, ktoré kedysi tak nádherne rozvoniavali, teraz ležali pod nohami, opustené. Vtáky spievali v diaľke, ale ich melódie sa jej zdali akoby z iného sveta, vzdialené a nezrozumiteľné. Jasmina už nevedela, čo je to pocit byť šťastná.

Tento nový svet, ktorý ju obklopoval, bol prázdny, ako starý, vylúhovaný obraz. Cítila, že niečo vo svete sa zmenilo, ale ešte viac sa zmenilo v nej. Jej srdce bolo ako studňa bez vody. Nevedela, prečo, ale cítila, že niečo v nej zomrelo, že už nemá nič, čo by ju udržalo nažive. Cítila sa, akoby bola odrezaná od všetkého, čo predtým milovala.

„Prečo necítim radosť, keď všetko okolo mňa žije?“

„Som to ja, kto sa zmenil, alebo celý svet?“

„Prečo musím trpieť práve ja?“

Jasmina sa zastavila a pozerala do prázdna. Tieto otázky ju pohlcovali čoraz viac. Prečo sa cítila takto? Ved' nikdy neublížila nikomu. S nikým nikdy nehrala tie temné hry, ktoré teraz pociťovala vo svojej duši.

II. Cesta za únikom – Les a Temnota

Ráno, keď slnko ešte len vychádzalo za kopcami, Jasmina urobila rozhodnutie. Zbalila si niekoľko vecí, ktoré si považovala za nevyhnutné – starý plášť, ktorý jej mama kedysi ušila, a malý vreckový nôž, ktorý bol darom od jej otca. Nevedela presne, kam ide, ale bola si istá, že nemôže zostať. Musí odísť, aby našla niečo, čo jej vráti pocit života.

Vybrala sa cez vysoké kopce, kde sa obloha stretávala s hmlou. Každý krok bol ťažký, no cítila, že to musí urobiť. Kráčala do neznáma, do krajiny, kde sa nebo spája so zemou a kde stromy vyzerajú ako strážcovia starých tajomstiev. Keď prešla cez kopce, dostala sa na lúku, ktorú zahalil hustý les. Tento les nevyzeral ako lesy, ktoré poznala. Zdal sa byť nekonečný, temný, ako niečo, čo sa zrazu objavilo z hlbín jej podvedomia.

Les mal niečo zvláštne – spočiatku bol plný svetla a života. Malý hmyz lietal medzi kmeňmi stromov, vetvy šumeli v tichom rozhovore. Jasmina sa rozhliadla a mala pocit, že by mohla niečo nájsť, že tu možno získa späť to, čo stratila. No ako postupovala hlbšie, les sa začal zatemňovať. Zrazu sa vytratili všetky zvuky. Stromy sa nad ňou sklánali a jej kroky sa rozliehali do ticha, ktoré ju pohlcovalo.

„Prečo kráčam sama?“

„Čo ak sa stratím a nikto si to nevšimne?“

Jasmina cítila, ako sa jej nohy stávajú čoraz ťažšie, ako jej srdce tlklo v hrudi a každý ďalší krok bol akoby zápasom so samou sebou. Predstavovala si, že sa stráca v tomto nekonečnom lese a že už nikdy nebude schopná nájsť cestu von. Pociťovala strach, ktorý sa menil na beznádej.

III. Stretnutie s Tieňom

A potom sa to stalo. Pred ňou sa zrazu objavil **Tieň**. Nebol to človek, ani zviera. Bolo to niečo, čo nebolo možné opísať slovami – hmota, ktorá sa neustále menila, zatemnila okolité prostredie ešte viac. Les okolo sa stal ešte temnejším, ešte chladnejším. Tieň sa pomaly približoval a jeho silueta začala naberať hrozivú podobu.

Jasmina sa ho opýtala, hoci jej hlas bol tichý, skôr šepot.

„Kto si?“

„Čo odo mňa chceš?“

Tieň sa na ňu zahľadel a s chladným, nezrozumiteľným hlasom odpovedal:

„Som tvoja samota.“

Jasmina pocítila, ako jej srdce stuhlo. Tento Tieň, toto stelesnenie samoty, sa zdalo byť pravdou, ktorú sa snažila celý čas potláčať. Jeho slová jej rezonovali v hlave, ako ozvena v prázdnom priestore.

„Som tu, aby som ti ukázal, že nikdy nebudeš šťastná. Si sama. A ostaneš sama.“

Cítila, ako sa jej nohy podlamujú, ale ešte stále kráčala.

IV. Iskra nádeje – Svetlo v temnote

A práve keď sa jej zdalo, že sa úplne vzdáva, uvidela zrazu v diaľke drobné blikajúce svetielko. Bola to malá iskra nádeje, ktorá v tme vyzerala ako zázrak. Jasmina sa pomaly k nej sklonila, cítila jej teplo. Srdce jej naplnil nový pocit – niečo ako iskra života, ktorá ju opäť poháňala vpred.

„Ešte nie je koniec.“

„Stále je v tebe to malé dievčatko, ktoré sa nikdy nevzdalo.“

Tento hlas, jemný a príjemný, jej rozjasnil tvár a Jasmina sa po prvýkrát po dlhom čase usmiala. Zrazu pocítila, že sama nie je prázdna. Našla niečo vo vnútri seba, čo nikdy nezmizlo.

V. Objavenie sily – Znova nájdená Jasmina

Svetlo tej malej iskry sa rozžiarilo ako jasná hviezda na oblohe. Jasmina ju sledovala, ako sa jej oči otvárali a prebúdžali do nového poznania. Zrazu si uvedomila, že to, čo hľadala, sa nenachádza mimo nej. Nikoho ani nič, čo by jej malo ukázať cestu, už nepotrebovala. To svetlo, ktoré našla v sebe, bolo všetko, čo potrebovala, aby pokračovala.

V hĺbke svojej duše pocítila, ako sa každá časť jej bytia opäť spája, zjednocuje. Jasmina už vedela, že jej cesta nemusí byť nevyhnutne plná iných ľudí alebo vonkajšieho šťastia, ale že tá pravá krása a sila sa skrýva v jej vnútri. Zrazu si spomenula na dni, keď sa smiala bez dôvodu, bežala po lúke, ktorá bola plná farieb a zvukov, na chvíle, keď pocítila čistú radosť zo života.

Tieň pred ňou stále stál, vyžarujúci z neho prázdnotu a smútok, ktorý sa zdalo, že je nielen jeho, ale aj jej vlastný. No teraz, keď Jasmina pocítila to malé svetlo, niečo sa zmenilo. Už sa nebála, že by stratila všetko, čo ju spája so životom. Srdce jej búšilo silnejšie, pomaly sa rozvíjalo ako kvet na jar, ktorý sa otvára prvým lúčom slnka. Cítila, že sa dokáže postaviť pred Tieňom a vyzvať ho na súboj.

„Možno ostanem sama,“ povedala Jasmina, „ale nie prázdna.“

„Mám v sebe silu. Mám v sebe svetlo. Teba už nepotrebujem.“

Tieň sa pomaly pohl, akoby ho jej slová zaskočili. Už nebol tým obrovským a desivým stvorením, aké bolo na začiatku. Predtým sa zdalo, že jeho samotná existencia je ako nezastaviteľný závoj tmy, no teraz bol slabý, menej zreteľný, ako rozpraskaný kus hmly. Jasmina sa na neho usmiala, na tvári jej zaznel úsmev, ktorý bol silný a plný odvahy.

Tieň sa rozpadol na malé kúsky hmly, ktoré sa začali strácať do vzduchu. Jeho hlas už neznel tak temne a s hrozbou. Už nebolo potrebné ho ďalej poslúchať.

VI. Zrodenie nového sveta – Svetlo v lesoch

Ako sa Tieň rozpustil, les okolo Jasminy sa začal meniť. Stromy, ktoré sa predtým sklánjali v tichom šepote, teraz stúpali do výšky, akoby sa natiahli k slnku, ktoré začalo prenikať cez hustú hmlu. Prvé lúče sa dotkli zeme, a tam, kde predtým bola tma, sa zjavili farby. Tráva, ktorá bola predtým šedá, teraz žiarila zdravou zelenou, kvety začali rásť na miestach, kde predtým boli len holé stonky.

Les sa prebúdza a Jasmina s ním. Pocíťovala, ako sa jej srdce znovu otvára a naplňa sa novou energiou. Zrazu si všimla, že svet okolo nej sa zmenil. Už nebol mŕtvy a prázdny. Stromy si vymieňali náhle zvuky vetra, vtáky spievali, a dokonca počula jemný šum rieky, ktorá sa v diaľke rozprúdila.

Jasmina stála uprostred tejto obnovenej krásy. Bola síce sama, ale už nebola prázdna. V tej chvíli si uvedomila, že samota nie je kliatba. Možno sa cítila osamelá a stratená, no naučila sa, že **v samote** nie je nič negatívne. Práve naopak – samota jej ukázala, že môže byť silná, nezávislá, a že jej srdce môže byť naplnené svetlom aj bez toho, aby sa musela báť, že je sama.

Obloha nad ňou bola teraz jasná a čistá. Slnko rozjasnilo celý les. Jasmina sa vydala ďalej, krok za krokom. Každý jej pohyb bol plný života, a každý krok zanechal za sebou rozkvitnutý kvet, ktorý bol taký jasný ako jej duša.

VII. Záver – Nový začiatok

Keď Jasmina vyšla na okraj lesa, zbadala pred sebou širokú lúku. Celý svet pred ňou bol zaliaty farbami a svetlom. Lúče slnka sa trblietali na kvapkách rosy, ktoré pokrývali trávu, a vzduch bol plný vône čerstvých kvetov. V diaľke sa pásli srnky a zajačik poskakoval po tráve, ako keby sa tešil zo slobody.

Jasmina sa usmiala. Dnes, po všetkých tých rokoch, keď hľadala šťastie v niečom inom, si uvedomila, že šťastie vždy spočívalo v jej vnútri. Svet okolo nej sa teraz zdal krásny, bohatý na farby a zvuky. Už sa nebála. Bála sa len preto, lebo nevedela, že aj v samote môže nájsť krásu.

„Už sa nebojím, lebo aj keď som sama, vo mne je celý svet.“

A tak Jasmina kráčala ďalej. Krok za krokom, so srdcom plným svetla, nádeje a lásky k svetu. Každý jeden jej krok zanechával za sebou kvet, ktorý kvitol a rozjasňoval svet okolo nej. Tento nový Jasminin svet bol plný života, farieb a svetla – pretože ona bola toho svetla nositeľkou.

VIII. Jasmina a nový svet – Cesta bez strachu

Jasmina kráčala ďalej po lúke, každý krok bol teraz odrazom jej obnovennej sily. Zem pod jej nohami bola mäkká a pokrytá zeleným vankúšom, ktorý sa trblietal od ranných ros. Vtáky lietali nad jej hlavou, ich spev bol ako najkrajšia melódia, ktorú kedy počula. V tejto chvíli už nevidela iba svet okolo seba, ale aj seba samu – ako žiarivú bytosť, ktorá sa opäť spojila so životom, ktorý sa pred ňou rozprestieral.

Jasmina si všimla, že už dávno nezabudla na radosť. Cítila, že aj keď sa môže občas cítiť osamelá, svet okolo nej je stále plný krásy a možností. K tomu, aby bola šťastná, nepotrebovala nikoho okrem seba. Nezáležalo na tom, že jej cesta bola dlhá a ťažká, pretože každý krok viedol k niečomu väčšiemu. Každý jej krok bol novým začiatkom.

„Nemusím hľadať svetlo, pretože svetlo je vo mne.“

Tento poznatok v nej hlboko rezonoval. Jasmina si uvedomila, že celý jej život sa zrazu zmenil. Z jej očí zmizol smútok a prázdnota, ktoré ju niekedy ovládali. Nahradilo ich čosi jasné, niečo, čo už niekedy poznala – to malé dievčatko v jej srdci, ktoré sa nikdy nevzdalo. Jasmina vedela, že nikdy nebude úplne bez nádeje, pretože túto nádej mala vždy v sebe.

IX. Nový pohľad na svet – Vtáky a kvety

Jasmina pokračovala v ceste, teraz už nie len so zameraním na cieľ, ale aj s obdivom k svetu okolo seba. Zastavila sa pri malej studničke, kde sa z vody odrážal obraz jasného neba a slnečného svetla, ktoré sa prenikavo lesklo. Jej pohľad spočinul na vtákoch, ktorí si v klúde pochutnávali na bobuliach a kvietkoch, ktoré zdobili okolitú prírodu.

Jasmina sa sklonila k zemi a dotkla sa jej povrchu. Bolo to, akoby sa jej duša spojila so zemou, akoby jej každý kúsok tejto krásy dal novú perspektívu. Začala si uvedomovať, že aj tie najmenšie detaily – kvety, hmyz, alebo len zvuk vetra v stromoch – sú neoddeliteľnou súčasťou väčšieho obrazu, ktorý nazývame život.

Zrazu si uvedomila, že všetko, čo prežila, ju pripravilo na tento moment. To, čo sa zdalo ako prekážky, boli vlastne kroky, ktoré ju formovali do osoby, ktorou je dnes. Nemusela sa spoliehať na vonkajšie okolnosti, aby našla svoje šťastie. Každá prekážka ju posunula k väčšiemu porozumeniu, že vnútorný svet je miestom, kde nájdeme skutočnú silu.

„Kto som? Som tá, ktorá kráča v svetle svojej vlastnej sily.“

S týmito slovami na perách pokračovala ďalej. Všetko, čo prežila, ju síce zranilo, ale zároveň ju to aj uzdravilo. Po dlhých rokoch hľadania odpovedí a cesty, Jasmina našla niečo oveľa dôležitejšie – našla seba.

X. Nové začiatky – Cesta k objavovaniu života

Jasmina vedela, že teraz má pred sebou novú cestu, ale nebolo to už len o vonkajších cieľoch a očakávaniach. Nešlo o to, kam kráča, ale o to, ako kráča. Každý jej krok bol teraz naplnený úctou k sebe a k tomu, čo život ponúka. Už sa nehanbila za to, že je sama, pretože si uvedomila, že nie je opustená – je slobodná, voľná a schopná vytvárať si vlastný svet.

Jasmina vedela, že jej cesta bude stále prechádzať mnohými úskaliaми. Čas od času sa môže stretnúť s ďalšími tieňmi, ktoré sa pokúsia zasadiť do jej duše pochybnosti a strach. Ale teraz už vedela, že sa nimi nenechá ovládnuť. Dokáže sa postaviť znovu, ako to urobila predtým, pretože v jej vnútri je neskutočná sila, ktorá nikdy nezmizne.

A tak kráčala ďalej, nie preto, že by čakala na niečo vonkajšie, ale preto, že sa rozhodla kráčať, lebo vie, že každý krok, každý zážitok, každý nový deň je ďalším darom, ktorý jej umožňuje rásť. Jej srdce už nie je prázdne – naplňa ho láska, nádej a svetlo, ktoré si nosí vo vnútri.

XI. Zrodenie novej Jasminy

Roky plynuli a Jasmina sa stala symbolom nádeje pre tých, ktorí sa rozhodli vydať na cestu sebapoznania. Počas svojej cesty stretla iných, ktorí zažívali podobné bolesti a strachy, aké kedysi prežívala ona. Ale teraz, už ako silná žena, bola schopná ukázať im, že odpoveď sa nachádza v nich. Pre každého, kto sa rozhodne vydať na túto cestu, je tu nádej, ktorá nikdy nezmizne.

Jasmina sa už nebojí, že bude musieť čeliť samotným tieňom – vie, že všetky sú súčasťou jej cesty. Každý tieň je len príležitosťou pre nové svetlo, nové pochopenie a nový začiatok.

A tak sa jej príbeh stal nie len o prekonaní strachu, ale o úplnej transformácii – o zrodení Jasminy, ktorá už nepochybuje o svojej hodnote a svojej sile.

Jasmina dnes kráča svetom s úctou, láskou a predovšetkým s neochvejnou vierou v to, že nič nie je nemožné, pokiaľ si to naozaj prajeme a veríme v to. Kráča po ceste života, ktorá je stále pred ňou, vždy so srdcom plným nádeje a svetla.

„Sama si vystačím, lebo vo mne je celý svet. A ten svet je krásny.“

A tak sa stal jej príbeh inšpiráciou pre každého, kto si niekedy pomyslel, že v jeho vnútri nie je dostatok svetla, nádeje a síl na to, aby pokračoval. Jasmina ukázala, že na konci cesty nie je prázdnota, ale nekonečný priestor pre radosť a naplnenie. A tento priestor je v každom z nás.

Koniec – A nový začiatok

Autor: Sandra Vivien Čonková
Stredná odborná škola, Tornaľa

3. miesto v III.kategórii

Zborník ocenených prác

25. ročníka regionálnej literárnej autorskej súťaže

Dobšinského rozprávkový Gemer

Vydalo: Gemersko-malohontské osvetové stredisko Rimavská Sobota

Zodpovedná: Mgr. Stanislava Zvarová

Zostavila: Elvíra Povinská

Tlač: GMOS Rimavská Sobota

Autor grafiky „Popolvárov kôň“: Mgr. Marian Lacko

Náklad: 30 ks

Rok vydania: 2025